

beide med Oppositionen, saa være behageligere, kan jeg næsten sige, end naar der for det hidtilværende Mindretal — jeg betragter det saaledes, skjøndt det er Flertal her i Thinget — kunde være Udsigt til ved at forhandle snart med den ene og snart med den anden Fraktion at kunne faae gennemført Ting, der kunde gaa i Retning af det Dnsfers Opfyldelse. Derfor vil der være Udsigt til, at Regjeringen vil være i Stand til at føre mange gode og fornuftige Sager igennem. Jeg skal altsaa gjentage, at disse af Hans Majestæt Kongen udtalte Ord for mig have lydt som en Forsikring om, at naar et Tidspunkt som det nævrende opvinder, vil Hans Majestæt være villig til i alt Fald at tage under omhyggelig Overveelse, om han ikke burde laane Dre til Oppositionens Røst, og jeg kan derfor atter kun beklage, at dette Things Flertal endnu synes ligesom at ville sætte en Stopper for, at Hans Majestæt kan komme til at tage under den omhyggelige Overveelse, om det ikke er rigtigt, at der gjøres en Forandring. Jeg er dog overbevist om, at dette Things Flertal nærer den Tillid og Fortrustning til Hans Majestæt Kongen, at han selv uden særlig ydre Anledning eller Haavirkning af Røgsomhelst vil være i Stand til at tage den Beslutning, som han tror tjener hans Folk og hans Land bedst, og altsaa forekommer det mig ogsaa, at man, saavel dette Things Flertal som alle Statsborgere, hvilken Mening de end maatte have, trostigt kan lade Hs. Majestæt fuldstændig Ro og Tid til at tænke over Sagerne. Jeg tror, at jeg nævnte forleden, at det ogsaa stadig bliver fremsat som en Anke mod at tage en anden Regjering, at en saadan Intet kunde udrette, men det veed man jo ikke, og jeg kunde være tilbøielig til at gjøre den Betragtning gjældende, at hvis det virkelig visse sig, at den kunde udrette Noget, vilde det hidtilværende Flertal her i Thinget have den Ubehagelighed at se sine Profetier flaaede ^{til Forveer} eller i det Mindste ikke opfyldte, men det har ikke saa forfærdelig stor Betydning, thi, som jeg nævnte før, jeg tror, at de Allerfleste vilde glæde sig over, om det gik godt, at et saadant Forsøg gjordes, hellere end at det gik ilde. Der siges imidlertid heril, at naar vi fik en Benstreregjering, vilde den vende op og ned paa Alt. Det er ogsaa en vrang Betragtning, som jeg blot har villet gjøre opmærksom paa, idet det forekommer mig, at det i flere Henseender ikke er en aldeles bestemt eller korrekt Fastholden ved den samme Betragtning hos Thingets Flertal, men at det bevæger sig noget efter Omstændighederne, ligesom det passer i Forholdene.

Der er nu i de sidste Dage i Pressen talt meget vidt og bredt om, at det er et saa særdeles uheldigt Tidspunkt, hvorpaa den Adresse fra Folkethinget til Hans Majestæt Kongen er kommen frem, idet man nu kun har et Par Uger til Finantsaarets Udløb, og der i den Tid kunde behøves Ro til Overveelse og sagligt Arbeide. Naa, ja saamænd, men jeg kan dog ikke skjønne, at Tidspunktet derfor kan kaldes saa aldeles ubeleiligt, thi blev man til det allerførste Dieblit, saa at man næsten kunde siges at staa ved et Nei eller et Ja, saa turde det blive temmelig sent. Der er Intet i Veien for, at den saglige Forhandling af Finantsloven godt kan fortsættes, fordi saadanne Udtalelser til Hans Majestæt Kongen fremkomme fra det andet Thing. Der er ogsaa fremsat den Betragtning, at man kunde have større Haab om en ordinær Finantslovs Bedtagelse nu, da den midlertidige er fjernet, og Banen saaledes er gjort ryddelig. Denne Udtalelse kan jeg forsaavidt mindre forstaa. Ja, man kan sige, at der er et Pres, og naar dette Things Flertal tror, at et saadant Pres vil virke behydeligt paa det andet Thing, kunne disse Udtalelser jo have nogen Betydning, men jeg har i Virkeligheden ingen rigtig Tro til, at dette Pres vil udrette det, der tilsigtes.

Saa er for Resten Folkethingets Adresse bleven bekyldt for en hel Del, som jeg gjerne vil tillade mig at sige et Par Ord om. Der tales navnlig om Fornærmelser mod Landstinget i denne Adresse. Jeg kan i Virkeligheden ikke indse, at det er Tilfældet. Der tales jo nok om, at Landstinget har afbrudt Forhandlingerne om den midlertidige Finantslov, og Folkethingets Adresse finder dette Skridt uheldigt, men det kan jo ikke kaldes en Fornærmelse. Der tales endvidere ogsaa meget om Fornærmelser mod Kongemagten. Det siges et Sted endogsaa, at det skulde være Adressens Begyndelse og Ende. Heller ikke det kan jeg indse, og det forekommer mig, at under saa alvorlige Tider, som jeg for nævned, og som Alle ere enige om, at vi for Tiden befinde os i, er det paa sin rette Plads, at Samlingen af Landets valgte Mænd, som føle Tidens Alvor, paa en aaben og ligefrem Maade henvende sig i Erbødighed til Hans Majestæt Kongen og udtale deres alvorlige Befragtninger og deres Bekymringer over den Tilstand, hvori man lever. Jeg synes paa ingen Maade, at det kan kaldes en Fornærmelse imod Majestæten, at man som Landets Børn gaar til ham for at gjøre ham opmærksom paa, hvilken Situation det er, man gaar i Møde. Jeg skal føie dertil, at jeg er temmelig vis paa, at hvis Hans